

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 122/2019-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. apríla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného JUDr. Lenkou Senčákovou, advokátska kancelária, Európska trieda 9, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III, Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava-Nové Mesto – východ vo veci vedenej pod ČVS: ORP-1229/NMV-B3-2017, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 299/16/1103, postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 156/17/1100 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 11/17/1000 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenia čl. 149 ústavy postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III, Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava-Nové Mesto – východ (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) vo veci vedenej pod ČVS: ORP-1229/NMV-B3-2017, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 299/16/1103, postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 156/17/1100 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 11/17/1000.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v dôsledku fyzického napadnutia sťažovateľa [REDAKOVANÉ], vydalo okresné riaditeľstvo uznesenie pod ČVS: ORP-628/NMV-B3-2016 z 31. mája 2016, ktorým podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzneslo [REDAKOVANÉ] obvinenie pre trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). [REDAKOVANÉ] proti tomuto rozhodnutiu podal 17. júna 2016 sťažnosť, na základe ktorej bolo 23. júna 2016 uznesenie o vznesení obvinenia zrušené. Následne okresné riaditeľstvo uznesením pod ČVS: ORP-628/NMV-B3-2016 z 30. septembra 2016 danú vec postúpilo na prejednanie priestupku.

3. Podľa názoru sťažovateľa uznesenie o postúpení veci „z procesného hľadiska odporuje Trestnému poriadku, Správnemu poriadku aj zákonu o priestupkoch. Dôvodom je

skutočnosť, že vec bola postúpená na prejednanie priestupku rovnakému orgánu, ktorý vo veci rozhodnutie o postúpení vydal.“. Je presvedčený, že ide „o nezákonné rozhodnutie a touto vadou je postihnuté aj celé nasledujúce konanie až do vydania rozhodnutia o vybavení priestupku správnym orgánom“.

4. V ďalšom sťažovateľ poukázal na to, že *„nikdy nebolo vydané uznesenie, ktorým by orgány činné v trestnom konaní v súlade s § 214 Tr. por. postúpili vec príslušnému orgánu na prejednanie priestupku“*. Skutočne vydané rozhodnutie bolo podľa neho *„nezákonné rozhodnutie, ktoré nebolo spôsobilé umožniť vykonať priestupkové konanie a rozhodnúť o veci“*.

5. Ako sťažovateľ uvádza, *„na základe... odborného vyjadrenia bola vec uzavretá a trestné konanie ukončené“*, avšak on je presvedčený, že *„odborné vyjadrenie... nebolo spôsobilé posúdiť rozsah a povahu poškodenia“* zdravia sťažovateľa, *„z tohto dôvodu nebolo relevantnou istinou pre ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní“*.

6. Odôvodneniu rozhodnutia o postúpení veci na prejednanie priestupku sťažovateľ vytýka, že v ňom *„absentuje akákoľvek argumentácia týkajúca sa dôvodov, pre ktoré nie je možné konanie [REDAKOVANÉ] posúdiť ako konanie napĺňajúce znaky skutkovej podstaty výtržníctva“*.

7. Svoje výhrady proti uzneseniu o postúpení veci sťažovateľ zhrnul do nasledujúcich bodov:

„- vec bola uznesením postúpená rovnakému orgánu, ktorý uznesenie o postúpení vydal - OR PZ...,

- bolo prihliadnuté len na nepatrnú časť lekárskeho správ,...

- časť z lekárskeho správ vrátane môjho podania zo dňa 22. 07. 2016 sa zo spisu stratili...,

- v uznesení absentuje akékoľvek odôvodnenie, prečo konanie [REDAKOVANÉ] nie je trestným činom výtržníctva, napriek tomu, že vykazuje všetky znaky tohto trestného činu.“

8. Proti uzneseniu o postúpení veci na prejednanie priestupku sťažovateľ podal 27. októbra 2016 sťažnosť (písomne doplnenú 14. novembra 2016), ktorú okresná prokuratúra uznesením č. k. 4 Pv 299/16/1103-15 z 1. decembra 2016 zamietla.

9. Následne došlo k postúpeniu veci Okresnému úradu Bratislava (ďalej len „okresný úrad“) na prejednanie priestupku. Sťažovateľ uviedol, že ani okresný úrad nenamietal, že by rozhodnutie, na základe ktorého mal vec preskúmať, bolo vydané v rozpore so zákonom, a 3. apríla 2017 pod sp. zn. Pr-264/2017-KI/P41 vydal rozkaz o uložení sankcie [REDAKOVANÉ], ktorý nadobudol právoplatnosť 28. apríla 2017.

10. Sťažovateľ 19. októbra 2017 opätovne podal trestné oznámenie (konanie o ňom bolo vedené okresným riaditeľstvom pod ČVS: ORP-1229/NMV-B3-2017), a to s „ohľadom na to, že došlo k zmene skutkového stavu z hľadiska následkov“, ktoré boli „konaním [REDAKOVANÉ] spôsobené, rozsah a povahu následkov... preukázal listinnými dôkazmi“. Zastával tiež názor, že neboli splnené predpoklady prekážky právoplatne rozhodnutej veci voči [REDAKOVANÉ], pretože od momentu vydania uznesenia okresného riaditeľstva, ktorým postúpil vec na objasnenie priestupku, je konanie „postihnuté vadou, ktorá má za následok nezákonnosť tohto rozhodnutia ako aj celého nasledujúceho konania. Je preto vylúčené, aby toto rozhodnutie a nasledujúce konanie malo akúkoľvek relevanciu pre konanie o trestnom oznámení zo dňa 19.10.2017. A je absolútne vylúčené, aby rozhodnutie o uložení sankcie za priestupok tvorilo prekážku právoplatne rozhodnutej veci.“.

11. Napriek obsahu a rozsahu predložených dôkazov orgány činné v trestnom konaní podľa tvrdenia sťažovateľa vo veci jeho trestného oznámenia z 19. októbra 2017 nevykonali žiaden procesný úkon ani nevydali žiadne rozhodnutie. Okresná prokuratúra prípisom č. k. 4 Pv 299/16/1103-42 z 5. februára 2018 doručeným sťažovateľovi 8. februára 2018 oznámila, že sa o jeho trestnom oznámení konať nebude, keďže o veci bolo rozhodnuté okresným úradom v konaní vedenom pod sp. zn. Pr-264/2017-KI/P41, a to rozkazom o uložení sankcie za priestupok z 3. apríla 2017.

12. Sťažovateľ je toho názoru, že jeho trestné oznámenie nebolo možné meritórne vybaviť prípisom okresnej prokuratúry, a teda ide o svojvoľný postup v rozpore so zákonom. Rovnako sťažovateľ prípisu okresnej prokuratúry vytýka, že v ňom absentuje čo i len jediný argument, ktorým by zaujala postoj ku skutočnostiam uvedeným v trestnom oznámení, ako aj k množstvu listinných dôkazov. S ohľadom na to, že podľa sťažovateľa išlo o list, pre ktorý Trestný poriadok neustanovuje žiadne náležitosti, nebolo možné z obsahu prípisu zistiť, ako sa okresná prokuratúra vysporiadala s obsahom trestného oznámenia, ako vyhodnotila skutkový stav veci, na ktoré z dôkazov prihliadla a na ktoré nie, z akých dôvodov, z akých úvah vychádzala a akú právnu úpravu aplikovala na zistený stav veci. V prípade, ak boli orgány činné v trestnom konaní presvedčené, že vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté v správnom konaní vedenom o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, mali bezodkladne, najneskôr však do 30 dní od doručenia trestného oznámenia rozhodnúť formou uznesenia o tom, že sa vec odkladá. Okresná prokuratúra takto nepostupovala.

13. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ podal „*podnet na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III*“ a „*žiadal, aby prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava vykonal úkony namiesto okresného prokurátora alebo rozhodol o zmene vecnej príslušnosti z nižšieho stupňa prokuratúry na vyšší stupeň*“.

14. Krajská prokuratúra prípisom č. k. 1 KPt 156/17/1100-18 z 2. mája 2018 upovedomila sťažovateľa o tom, že vec preskúmala a zistila, že trestné oznámenie neobsahuje žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vykonávanie ďalšieho trestného konania. Závery krajskej prokuratúry však sťažovateľ považuje za nepreskúmateľné, a to aj z dôvodu, že sa vôbec nevyjadrila k otázke posúdenia konania [REDACTED] z hľadiska skutkovej podstaty prečinu výtržníctva. Sťažovateľ nesúhlasil ani s posúdením ním namietaných priesťahov v konaní, ktorých existenciu krajská prokuratúra nekonštatovala. Nespokojnosť sťažovateľ prejavil aj vo vzťahu k právnomu názoru krajskej prokuratúry, že skutočne vzhľadom na rozhodnutie okresného úradu z 3. apríla 2017 ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

15. Napokon sa sťažovateľ 25. júla 2018 obrátil na generálnu prokuratúru so žiadosťou o preskúmanie postupu krajskej prokuratúry, ktorá ho však prípisom č. k. IV/4 GPt 11/17/1000-12 z 21. septembra 2018 doručeným sťažovateľovi 24. októbra 2018 upovedomila, že nezistila „žiadne... dôvody na prijatie zákonných opatrení vyplývajúci prokurátorovi z úradnej povinnosti“ a žiadosť sťažovateľa bez ďalších opatrení odložila.

16. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... Bergstrasse 16, Geroldswil Švajčiarsko na prejednanie veci zákonom stanoveným postupom podľa čl. 46. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 a na ochranu práv a zákonom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a štátu prokuratúrou SR podľa čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní vedenom pod sp. zn.: IV/4 GPt 11/17/1000-12, Krajskej prokuratúry Bratislava v konaní vedenom pod č. k.: 1 KPt 156/17/1100, Okresnej prokuratúry Bratislava III vo konaní vedenom pod č. k. 4 P v 299/16/1103-42 a Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave III, Obvodné oddelenie PZ Bratislava Nové Mesto - východ vo veci vedenej pod ČVS: ORP-1229/NMV-B3-2017 porušené bolo.

2. Súd zakazuje Okresnému riaditeľstvu PZ v Bratislave III, Obvodné oddelenie PZ Bratislava Nové Mesto - východ vo veci vedenej pod ČVS: ORP-1229/NMV-B3-2017 pokračovať v porušovaní označených základných práv a prikazuje mu ďalej konať.

3. Súd [REDAKOVANÉ]... Bergstrasse 16, Geroldswil Švajčiarsko priznáva finančného zadostučinenia vo výške 1.500,-EUR.

4. Generálna prokuratúra SR, Krajská prokuratúra v Bratislave a Okresná prokuratúra Bratislava III a Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave III, Obvodné oddelenie PZ Bratislava Nové Mesto-východ, sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... Bergstrasse 16, Geroldswil Švajčiarsko trovy právneho zastúpenia v sume 325,42 EUR na účet jeho právnej zástupkyne, JUDr. Lenky Senčákovej, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

19. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

20. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

21. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

22. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

23. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať takú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

24. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom

sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých základných práv a iba v súvislosti s tými postupmi a rozhodnutiami orgánov verejnej moci, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti. Tvrdenia o porušení označených práv v súvislosti s inými rozhodnutiami alebo postupmi, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu (postup okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP-628/NMV-B3-2016 a jeho uznesenie z 30. septembra 2016, postup okresného úradu v konaní vedenom pod sp. zn. Pr-264/2017-KI/P41 a jeho rozhodnutie z 3. apríla 2017, a uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 4 Pv 299/16/1103-15 z 1. decembra 2016), je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd za predmet ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie čl. 149 ústavy postupom okresného riaditeľstva vo veci vedenej pod ČVS: ORP-1229/NMV-B3-2017, postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 299/16/1103, postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 156/17/1100 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 11/17/1000.

26. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

27. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

28. Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1229/NMV-B3-2017

29. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

30. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

31. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už mnohokrát uviedol, že jedným zo základných pojmových znakov ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 149/04, I. ÚS 320/2011).

32. Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy teda limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. V zmysle tohto princípu rozhoduje ústavný súd o individuálnych ústavných sťažnostiach fyzických osôb

alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán verejnej moci (III. ÚS 181/04, III. ÚS 29/09).

33. Pokiaľ sťažovateľ ako oznamovateľ násilného činu a zároveň jeho obeť, t. j. ako poškodený, v ústavnej sťažnosti namietal nesprávny postup okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1229/NMV-B3-2017, ktorým malo dôjsť k zásahu do jeho základného práva na inú právnu ochranu, potom je potrebné skúmať, či procesnoprávny predpis, ktorým sa dané konanie riadilo, t. j. Trestný poriadok, neposkytoval sťažovateľovi účinný právny prostriedok, ktorým sa mohol domáhať ochrany svojich základných práv v tomto konaní a ktorým by inicioval prieskum správnosti (zákonnosti) postupu okresného riaditeľstva z hľadiska dodržania práv sťažovateľa pred príslušným nadriadeným orgánom verejnej moci.

34. Pretože vo veci sťažovateľa išlo o fázu konania pred začatím trestného stíhania v zmysle ustanovení § 196 a nasl. Trestného poriadku, prichádzalo do úvahy preskúmanie postupu príslušného policajta okresného riaditeľstva podľa § 198 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého prokurátor preskúma postup policajta podľa § 197, ak ho o to požiada oznamovateľ alebo poškodený najneskôr do 30 dní, a výsledok preskúmania im oznámi bez meškania.

35. Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii zákonom mu priznaný účinný právny prostriedok nápravy na ochranu svojich práv pred ich porušovaním zo strany okresného riaditeľstva. Táto okolnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnenej námietke porušenia označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP 1229/NMV-B3-2017, keďže tomu bránia oprávnenia okresnej prokuratúry. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

**K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy
postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 299/16/1103**

36. Okresná prokuratúra trestné oznámenie sťažovateľa z 19. októbra 2017 vybavila prípisom č. k. 4 Pv 299/16/1103-42 z 5. februára 2018, ktorý bol sťažovateľovi doručený 8. februára 2018. V tomto prípise okresná prokuratúra sťažovateľovi jednoznačne oznámila, že sa o jeho trestnom oznámení zo strany orgánov činných v trestnom konaní ďalej konať nebude. Od tohto momentu bolo (muselo byť) sťažovateľovi (v tom čase zastúpenom kvalifikovanou právnou zástupkyňou) zrejmé, že okresná prokuratúra už v danej veci nebude z vlastnej iniciatívy činnou a že je potrebné jej oznámenie považovať za konečné „rozhodnutie“ z jej strany.

37. Aj v tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd zisťoval, či vo vzťahu k postupu okresnej prokuratúry a jej prípisu existoval účinný právny prostriedok, ktorým by sa sťažovateľ mohol pokúsiť zvrátiť z jeho pohľadu pre neho nepriaznivý stav, ktorý nastal po vydaní označeného prípisu z 5. februára 2018.

38. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal krajskej prokuratúre „*podnet na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora*“ okresnej prokuratúry.

39. Podľa § 31 ods. 5 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom od 1. januára 2016 (ďalej len „zákon o prokuratúre“) postupom podľa tohto zákona sa nemožno domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní, vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku. To neplatí, ak ide o podnet na podanie dovolania podľa Trestného poriadku.

40. Krajská prokuratúra sa napriek tejto právnej úprave týmto „podnetom“ sťažovateľa zaoberala, a to na základe príkazu generálneho prokurátora Slovenskej

republiky č. 6/2017 z 12. mája 2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní vydanom pod č. k. IV/1 Spr 225/17/1000-6 (ďalej len „príkaz generálneho prokurátora“) a po preskúmaní postupu okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 299/16/1103 sťažovateľa o jeho vybavení upovedomila prípisom sp. zn. 1 KPt 156/17/1100 z 2. mája 2018, z ktorého vyplynul záver, že trestné oznámenie neobsahovalo žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vykonávanie ďalšieho trestného konania v tejto veci.

41. V konkrétnych okolnostiach danej veci teda došlo k faktickému preskúmaniu postupu okresnej prokuratúry krajskou prokuratúrou, ktorá ako nadriadený orgán disponovala oprávnením v prípade zistenia zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa postupom okresnej prokuratúry týmto poskytnúť primeranú ochranu vykonaním príslušných opatrení na odstránenie porušenia zákonnosti, ale aj ústavnosti.

42. Táto skutočnosť robí ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti (namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. sp. zn. 4 Pv 299/16/1103) takou, ktorú nemá ústavný súd právomoc prerokovať, a z tohto dôvodu ju podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 156/17/1100

43. Ako už bolo uvedené, krajská prokuratúra žiadosť sťažovateľa, ktorou sa domáhal prijatia určitých opatrení v trestnom konaní – smerujúcej najmä proti okresnej prokuratúre – vybavila prípisom pod sp. zn. 1 KPt 156/17/1100 z 2. mája 2018. So závermi uvedenými v tomto prípise však sťažovateľ nesúhlasil, preto 25. júla 2018 požiadal generálnu prokuratúru o preskúmanie postupu krajskej prokuratúry.

44. Generálna prokuratúra prípisom č. k. IV/4 GPt 11/17/1000-12 z 21. septembra 2018 sťažovateľa upovedomila, že jeho opakovanú žiadosť bez ďalších opatrení odkladá.

45. Pre poskytnutie ústavnoprávnej ochrany základnému právu sťažovateľa na inú právnu ochranu bolo v danej veci podstatným, či vo vzťahu k postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 156/17/1100 a jej prípisu z 2. mája 2018 bolo možné považovať opakovanú žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry za účinný právny prostriedok nápravy.

46. Ústavný súd znovu pripomína znenie ustanovenia § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre v relevantnom znení účinnom od 1. januára 2016, v zmysle ktorého sa nie je nemožné podľa tohto zákona domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní, a zároveň ústavný súd poznamenáva, že ani príkaz generálneho prokurátora nedával sťažovateľovi možnosť podať ďalšiu opakovanú žiadosť v tejto veci (podľa čl. 2 ods. 2 prvej vety príkazu generálneho prokurátora opakovaná žiadosť podaná v tej istej veci sa nevybavuje). Z uvedeného je zrejmé, že opakovanú žiadosť z 25. júla 2018 adresovanú generálnej prokuratúre nebolo možné považovať za účinný právny prostriedok nápravy – ochrany základných práv sťažovateľa.

47. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

48. Ak teda bol sťažovateľ presvedčený o porušení jeho základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 156/17/1100, prípadne jej prípisom z 2. mája 2018, mohol a mal sa ochrany tohto základného práva domáhať pred ústavným súdom ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia mu označeného prípisu krajskej prokuratúry (pozri § 124 zákona o ústavnom súde; resp. vzhľadom na neskoršie nadobudnutie účinnosti aktuálneho zákona o ústavnom súde tak mal urobiť podľa vtedy platného a účinného § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ktorý rovnako stanovoval dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy).

49. Ústavný súd už mnohokrát uviedol, že nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

50. Je bez akýchkoľvek pochyb, že sťažovateľ sa o obsahu prípisu krajskej prokuratúry sp. zn. 1 KPt 156/17/1100 z 2. mája 2018 musel dozvedieť pred podaním opakovanej žiadosti adresovanej generálnej prokuratúre 25. júla 2018, keď touto žiadosťou reagoval práve na závery konania krajskej prokuratúry. Ústavnú sťažnosť však elektronicky odoslal ústavnému súdu až 20. decembra 2018. Je evidentné, že od 25. júla 2018 do podania ústavnej sťažnosti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 KPt 156/17/1100 bezpochyby uplynula doba viac ako zákonom o ústavnom súde stanovená lehota dvoch mesiacov.

51. Vzhľadom na tieto zistenia ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn.

1 KPt 156/17/1100) podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 11/17/1000

52. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že cieľom jeho právomoci ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne preskúmavať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

53. Ústavný súd k porušeniu označeného základného práva na inú právnu ochranu postupom generálnej prokuratúry a prípadne aj jej prípisom z 21. septembra 2018 tiež uvádza, že z druhej časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom aj trestnoprávnej ochrany svojho konkrétneho práva na inom orgáne Slovenskej republiky, t. j. v tejto veci u orgánov činných v trestnom konaní (obdobne napr. III. ÚS 58/00, III. ÚS 45/03). Jeho obsahom je oprávnenie, aby sa orgány činné v trestnom konaní trestným oznámením sťažovateľa,

resp. inými podaniami náležite zaoberali. Porušiť toto právo by mohli tieto orgány iba vtedy, ak by podania sťažovateľa ignorovali alebo nevenovali im pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam.

54. Ak orgány činné v trestnom konaní venujú podaniu primeranú pozornosť, nedopustia sa negatívneho zásahu do podstaty základného práva na inú právnu ochranu, nezmaria jeho zmysel, a preto ho ani nemôžu porušiť (obdobne napr. III. ÚS 324/05).

55. V danom prípade sa podaním sťažovateľa z 25. júla 2018 označeným ako „*Opakovaný podnet podľa § 36 ods. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre*“ generálna prokuratúra dostatočne zaoberala a dala sťažovateľovi odpovede na všetky pre vybavenie veci podstatné otázky.

56. Vo svojom prípise č. k. IV/4 GPt 11/17/1000-12 z 21. septembra 2018 sťažovateľovi jasne a zreteľne uviedla, že v „*súčasnosti platná a účinná právna úprava bývalých podnetov na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánov činných v prípravnom konaní (§ 31 ods. 1 a nasl. Zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších právnych predpisov...)* bola nahradená novou právnou úpravou“ a že podľa § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre sa „*postupom podľa tohto zákona... nemožno domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní a ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní...*“. Generálna prokuratúra usmernila sťažovateľa, že jeho podanie uvedenú zmenu právnej úpravy nezohľadňuje. Podotkla tiež, že „*Žiadosť o preskúmanie zákonnosti a postupu prokurátora v trestných veciach sa s účinnosťou od 1. júna 2017 vybavuje v režime nového Príkazu Generálneho prokurátora SR por. č. 6/2017 zo dňa 12. júna 2017*“, avšak podľa jeho čl. 2 ods. 2 sa „*opakovaná žiadosť podaná v tej istej veci sa nevybavuje*“.

57. Podanie sťažovateľa generálna prokuratúra teda vyhodnotila ako opakovanú žiadosť „*na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave vo veci sp. zn. I KPt 156/17/11000-18, konkrétne jej písomného upovedomenia zo dňa 2. mája 2018*“, ale s tým záverom, že „*Vecné vybavenie tejto*

žiadosti“ jej „vyššie uvedená právna úprava neumožňuje.“. S poukazom na uvedené generálna prokuratúra podanie sťažovateľa z 25. júla 2018 bez ďalších opatrení odložila.

58. Ústavný súd s prihliadnutím na uvedené konštatuje, že generálna prokuratúra sa podaním sťažovateľa dostatočne zaoberala a s výsledkom svojho konania ho primerane oboznámila. Pritom jej závery nemožno hodnotiť ako nelogické alebo vnútorne rozporné. Práve naopak, ňou prijaté závery sú založené na racionálnej úvahe, opreté o príslušné zákonné ustanovenia aj interné predpisy, ktorých interpretácia a aplikácia nepredstavuje popretie ich znenia, zmyslu a účelu. Za týchto okolností ústavnému súdu neostávalo iné, iba uznať ústavnú konformitu postupu generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/4 GPt 11/17/1000, ako aj jej prípisu z 21. septembra 2018.

59. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

60. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti viackrát konštatoval, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 42/00, I. ÚS 158/05, I. ÚS 323/08, I. ÚS 442/2016).

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy

61. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti požadoval vysloviť aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v postupoch všetkých ním označených orgánov verejnej moci činných vo veci.

62. Je evidentné, že posúdenie otázky prípadného zásahu do základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v danej veci záleží od vyriešenia otázky, ku ktorej sa ústavný súd nemohol vyjadriť ani ju preskúmať. Totiž ak by mal ústavný súd zodpovedne a zodpovedajúco preskúmať prípadné porušenie

základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nesmel by mať žiadnu pochybnosť o tom, či trestné konanie je v danej veci skončené alebo nie.

63. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 109/03, IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným riaditeľstvom, okresnou prokuratúrou, krajskou prokuratúrou a generálnou prokuratúrou) ešte trvalo. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva (z dôvodu skončenia namietaných konaní), ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

64. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti totiž konštantne vychádza z názoru, že účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 57/97, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 41/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 205/03).

65. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd s poukazom na dôvody odmietnutia tejto ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nemohol definitívne ustáliť, či konanie o trestnom oznámení sťažovateľa z 19. októbra 2017, na ktoré sa viaže postup všetkých sťažovateľom označených konaní orgánov verejnej moci, možno alebo nemožno považovať za skončené, neprichádzalo do úvahy ani adekvátne posúdenie tohto konania z hľadiska ústavnosti postupu dotknutých orgánov verejnej moci s akcentom na zbytočné prietahy.

66. Napriek uvedenému ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva (napr. III. ÚS 189/06, III. ÚS 324/05), že možnosť domáhať sa ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov poškodeným v rámci trestného konania je podmienená skutočnosťou uplatnenia nároku na náhradu škody

v trestnom konaní, čo možno za určitých podmienok považovať za konanie vo veci poškodeného (v jeho záležitosti). Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu.

67. Doterajšia judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06, III. ÚS 254/2010) týkajúca sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy subjektom majúcim v rámci trestného konania status poškodeného sa ustálila v tom, že poškodený v trestnom konaní, ktoré nedospelo do štádia vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, nedisponuje možnosťou domáhať sa vyslovenia porušenia označeného základného práva (napr. I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06). Až vznesenie obvinenia považuje ústavný súd za moment, ktorý poskytuje poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prietáhov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

68. Ústavný súd, vychádzajúc z citovanej judikatúry a súčasne z okolností prípadu, posúdil námietku porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného riaditeľstva, okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry v označených konaniach ako zjavne neopodstatnenú. Ide totiž o prípad trestného konania, kde si sťažovateľ ako poškodený svoj nárok na náhradu škody voči obvinenému uplatniť nemohol, pretože obvinenie konkrétnej osobe vznesené nebolo. Táto situácia vylučuje sťažovateľa z možnosti profitovať zo záruk garantovaných čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ ide o základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

69. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 149 ústavy

70. Pokiaľ sa sťažovateľ v posudzovanom prípade domáha aj vyslovenia porušenia čl. 149 ústavy, ústavný súd konštatuje, že označený článok neobsahuje garanciu konkrétneho základného práva a slobody, ale určuje právny základ fungovania prokuratúry Slovenskej republiky. V prípade ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušenie iných článkov ústavy možno preto podaním individuálnej ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat len v spojení s namietaným porušením už konkrétne označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

71. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

72. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2019